

EZBER BOZALIM: “NEREDE O ESKİ İŞÇİLER!”

Aydınlık Gazetesi, 23 Haziran 2015

Yıldırım Koç

Geçenlerde 15-16 Haziran 1970 olaylarının yıldönümünü yaşadık. Bir arkadaş, “ah, ah,” dedi, “nerede o eski işçiler!”

Gerçekten “nerede o eski işçiler” mi?

Yoksa bu değerlendirme bilgisizliğin ve kolaycılığın bir ürünü mü?

Tabii ki, ikincisi.

107 yıl öncesinden iki örnek vereyim.

Samsun’da Reji’ye ait tütün fabrikasında çalışan 800 işçi, 1 Ekim 1908 günü Reji binasını taşıdı ve camları kırdı. Reji’nin deposunu yağmalama girişimi de güvenlik güçlerinin silahlı müdahalesiyle önlenemedi. İşçiler bu kez Reji yöneticilerinin evine saldırdılar ve Amerikan ticarethanelerine silahlı saldırıda bulundular. Reji’nin iki memuru da grevci işçiler tarafından yaralandı.

Aydın Demiryolu işçilerinin 31 Ağustos 1908 günü başlayan grevi de bu açıdan önemlidir. Şirket yönetiminin verdiği sözleri tutmaması üzerine 28 Eylül 1908 günü üçüncü kez greve çıkan işçiler, trenleri raydan çıkardı, telgraf tellerini keserek haberlemeyi durdurdu. İşçiler güvenlik güçlerine karşı silah kullandı. Askerlerin karşılık vermesi üzerine bir işçi başından vurularak öldü. Bir jandarma da başından yaralandı.

BAŞARININ ÖLÇÜTÜ EYLEMİN BİÇİMİNDE DEĞİL, PROGRAMINDADIR.

İlk bakışta 1908 yılındaki bu eylemler çok “devrimci” gözüküyor. Gerçekten öyle mi?

Bir işçi eyleminin önemi eylem biçiminde midir, eylemin programı ve eylemcilerin örgütlülüğünde midir?

Sınıf hareketini ve onun kapitalizme karşı mücadele potansiyelini yeterince kavramamış olan kişiler, eylemin biçimine bakarak değerlendirme yapar.

Ne kadar yanlış!

Önemli olan eylemi yapanların örgütlülüğü ve kafalarındaki programdır.

Reji tütün fabrikasının işçileri örgütlü değildi ve kafalarında yalnızca ücretlerinin artırılması vardı.

Aydın Demiryolu işçileri de örgütsüzdü; dertleri ücret ve diğer bazı çalışma koşullarıyla sınırlıydı.

15-16 Haziran eylemi birçok açıdan bir İLK’ti ve önemliydi.

Ancak sel gittikten sonra bu eylemlerden kalan kum nedir?

Çok fazla değil. Belki de yenilginin getirdiği bir umutsuzluk ve hayal kırıklığı.

Günümüzün işçisi fabrikayı yakmıyor, cam çerçeve indirmiyor, trenleri raydan çıkarmıyor.

O zaman bu işçilerin bilinç düzeyi daha mı geri?

O zaman, “ah, nerede o eski işçiler” mi diyeceğiz.

Tam tersine.

GÜNÜMÜZÜN İŞÇİSİ DÜNKÜNDEN ÇOK DAHA İLERDEDİR.

Günümüzün işçisi çok daha gelişkindir, eğitilidir, deneyimlidir.

Günümüzün işçisi, çağdaş iletişim teknolojilerini etkili bir biçimde kullanarak, yeni örgütlülükler yaratabilmektedir.

Günümüzün işçisi, emperyalizme ve kapitalizme karşı verilecek mücadelenin kuramsal altyapısını kavrayabilecek bilgiye sahiptir.

Günümüzün işçisi, sınıf mücadelesinin karmaşıklığını kavrayabilecek ve çok farklı taktik ve teknikleri geliştirip kullanabilecek düzeydedir.

Günümüzde nüfusumuzun yüzde 70’ini oluşturan işçi sınıfımız, eylemleriyle, “ah, nerede o eski işçiler!” hayalini sık sık gündeme getirenlere her gün yanıt veriyor.

İşçilerimiz son yıllarda biraz sessizdi.

Düşük ücretler karşısında sermayedar sınıfla mücadele etmek yerine, kolaycılığı seçtiler.

Borçlanarak yaşam düzeylerini kolayca yükselttiler. Kanuni sınırları aşarak fazla mesaiye kaldılar. Babadan anadan kalan tarlayı veya evi sattılar.

Bu kolaycı çıkış yolları, işçilerimizin büyük çoğunluğu için artık tükendi.

Ayrıca, artık günümüzün giderek artan ihtiyaçlarını sistemle uzlaşarak karşılayabilmek giderek olanaksızlaşıyor; hayat, mücadeleden başka çare bırakmıyor.

Artık sınıf mücadelesi zamanı.

Umarım, “ah, nerede o eski işçiler” diye hayıflananlar, bu büyük potansiyeli ve eylemliliği görürler.